

ROZPUSTNIK (2) *sb m*

o jasne.

sg *N* rozpustnik (1). \diamond pl [*D* rozpustnikom.] \diamond *I* rozpustnikami (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI (jeden z niżej notowanych przykładów) i XVIII w.

Ten, kto nie podporządkowuje się normom moralnym i obyczajowym; dyscolus Calep (2) : Kálwiná/ iáko Antonius Democháres píŕze/ prze íproŕftnoŕć á wízetecznóŕć iego/ z oyczyzny wláŕney wyŕwiecono. Kálwiná/ iáko Ioannes Vacgnerius powiáda/ znáią ludzie/ miedzy roŕpuŕtnikámi oyczyzny iego naróŕpuŕtnieyŕzego/ miedzy nieŕtátecznymi á nieŕlownymi nanieŕtátecznieyŕzego. WujJud 217v; Calep 346a.

a. [*Człowiek prowadzący hulaszczy tryb życia; comessator, popino Cn:*

W połączeniu szeregowym: Otóŕ wam biesiádnikom/ mięŕopuŕtnikom/ roŕpuŕtnikom/ kárczemnikom [...]/ Biádá wiekuiŕta. BiałPos 176 (Linde).]

Synonimy: a. biesiadownik, godownik, karczemnik.

MPi, SBu